

Nathalie Rosbergen

Tropisch warm

Schrijver: Nathalie Rosbergen

© 2021 Nathalie Rosbergen

ISBN: 9789403627236

Voor iedereen die in mij geloofde en mij voldoende inspiratie gaf om dit boek te schrijven. Met dank ook aan het NaNoWriMo initiatief, een enorme stimulans voor (nieuwe) schrijvers. Tevens draag ik dit boek op aan mijn twee andere geliefden: Sydney en Rotterdam.

Met speciale dank aan mijn familie en vrienden, zowel in Nederland als in Australië, die mij altijd hebben gesteund.

Sometimes we have to get lost to find ourselves
Sometimes we gotta go walkabout

Proloog

Op een draffe rent Lea Rozenburg naar de trein. Een nieuwe druppel zweet glijdt over haar wang naar beneden. Onhandig probeert ze de druppel met haar schouder weg te vegen. Dit is niet eenvoudig met haar grote backpack op haar rug en haar kleine rugzak voorop. In haar linkerhand houdt ze tevens nog een rolkoffertje vast en in haar rechterhand een grote azuurblauwe koffer. Ze bezwijkt bijna onder het gewicht. De wind zwiept haar lange blonde haren naar achteren, wanneer de trein haar passeert en verderop tot stilstand komt. De deuren van de trein gaan al open. Lea probeert wat meer vaart te maken. Gelukkig is ze nog op tijd. Al zuchtend en steunend tilt ze eerst haar rolkoffertje op en zet het in de trein. Door het enorme gewicht valt dit meteen voorover. Stress slaat toe. Elk moment kunnen de deuren sluiten. Ze buigt zich naar voren om de koffer op te pakken, maar voelt plotseling een hand op haar schouder; 'Hey, how ya goin' mate?'

Lea kijkt op en ziet het equivalent van hoe in haar ogen een echte surfdude eruit hoort te zien: lang blond haar, een zongebruinde huid en blauwe ogen. Alleen de surfplank onder zijn arm ontbreekt, anders had ze toch echt gedacht dat ze op het beroemde Bondi strand van Sydney stond.

De knappe man strekt zich uit, pakt de rolkoffer op en zet die in het hoekje van de coupé. Vervolgens pakt hij met een zwierig gebaar de grote koffer van het perron en plaatst deze naast de andere bagage. Lea kijkt vol bewondering toe. De koffer is rond de vijfendertig kilo, want ze kon niet kiezen welke spullen ze vanuit Nederland mee wilde nemen en had toen uiteindelijk veel te veel ingepakt. De surfdude deed het echter voorkomen alsof het niets was.

'Stap je zelf nog in of zal ik ook de overige spullen van je overnemen?' Hij grijnst breed, waarbij zijn stralende witte tanden zichtbaar worden. Ineens is Lea zich akelig bewust van haar rode kleur. Wat een knappe man. Hij heeft een vriendelijk gezicht. Zo iemand waar je meteen alles tegen zou kunnen vertellen en die je onmiddellijk vertrouwt. Wat een

gespierd lijf. Ze beseft nu pas dat ze schaamteloos naar zijn biceps stond te staren. Er klinkt een hard geluid op het perron ten teken dat de deuren zullen sluiten. Snel stapt Lea de trein in. Helaas was ze niet snel genoeg, want de grote backpack op haar rug raakt klem tussen de deuren. Met man en macht probeert ze zich los te wringen. Dit valt nog niet mee. Eindelijk schiet de backpack los, maar dit is zo onverwachts dat ze struikelt over haar eigen voeten. Compleet haar balans verliezend, zet ze zich schrap voor de klap die ongetwijfeld zal volgen. Lea knijpt haar ogen dicht om zich te beschermen, maar voelt dan dat twee gespierde armen haar om haar middel vastpakken. Voorzichtig opent ze haar ogen en kijkt daarbij in het bezorgde gezicht van de Australiër. Dit moment had perfect kunnen zijn, als ze niet haar eigen zweet kon ruiken, er geen rugzak tussen hen in zat, de backpack op haar rug wat lichter was geweest en haar natte haar niet zo zou plakken in haar gezicht. De man zet haar overeind en snel doet ze een stapje naar achteren, terwijl ze de tassen van zich af laat glijden. 'Moet ik nu naast je bagage ook nog jou opvangen?' zegt de surfer om daar vervolgens snel aan toe te voegen; 'Ben je in orde?' Hij pakt haar gezicht vast en strijkt de blonde lok uit haar gezicht. Lea voelt haar lichaam reageren op de aanraking. Heel weinig mannen schijnen te weten dat het aanraken van het gezicht bij vrouwen spontane vlinders op kan wekken. Ze wilde dat het vaker gebeurde. Misschien zijn Australiërs wel anders. Verlegen glimlacht ze. Zo blijven ze staan, al starend in elkaars ogen. Even denkt Lea dat hij haar zal kussen, totdat plotseling de volgende halte wordt aangekondigd. Ze naderen het perron. 'Sorry, dit is mijn stop' en hij laat haar gezicht los. 'Probeer vandaag niet meer te struikelen, anders moet ik je straks weer komen redden.' Voordat hij uitstapt, kijkt hij nog één keer achterom; 'Niet dat dit zo erg is' voegt hij eraan toe. De mysterieuze Australiër stapt uit en verdwijnt in de mensenmassa. Lea blijft verwonderd achter.

Wanneer de trein weer in beweging komt, drukt Lea haar neus tegen het raam. Ze wil de allereerste glimp van Sydney niet missen. Al snel doemt het boegbeeld op; de Sydney toren rijst hoog boven de stad uit. Haar halte wordt omgeroepen; 'Sydney Central Station.' De deuren gaan open en ze sjouwt haar blauwe koffer en de rest van haar bagage de trein uit. Als ze het perron op loopt, trekt de warmte als een deken

over haar heen. Hoewel het nog vroeg is, is de temperatuur al zeer aangenaam. Warm, maar met een verfrissend briesje. Haar droom kan eindelijk beginnen. Hopelijk is al die ellende van de afgelopen maanden niet voor niets geweest. Lea zet de eerste stappen in deze nieuwe stad, ademt diep in en laat de Australische lucht door haar longen gaan. De geur is anders. Ze kan het niet precies omschrijven, maar het is een aangename, prikkelende geur. Een geur van een nieuw begin. Ze is er! Sydney, Australië!

1

Zeven maanden eerder

Al rondkijkend in de huiskamer van haar beste vriendin Nora de Jong, ontdekt Lea dat ze zich in tijden niet zo vrij heeft gevoeld. Al maanden stond de datum met een dikke rode lijn omcirkeld in haar agenda. Hoe vaak ze ook andere sociale uitjes op het laatste moment moest afzeggen; niemand kwam aan deze datum. Lea heeft het voortouw genomen in het organiseren van het vrijgezellenfeest voor haar beste vriendin Nora. Als eventmanager bij een grote firma is ze goed in het plannen en organiseren van uitjes. Het is een stralende, zonnige zaterdag in mei wat uitstekend van pas komt bij de activiteiten van het vrijgezellenfeest.

Om één uur 's middags zit Lea met veertien andere vriendinnen in de woonkamer van Nora. Haar beste vriendin is eerder die dag weggelokt door haar aanstaande man Sebastiaan de Ruijter onder het mom van "even op de koffie bij zijn moeder." Snel heeft ze samen met de anderen het huis versierd. Er hangen roze slingers met "bachelor" in de woonkamer, overal liggen "bunny-oren" en er hangen ballonnen met de tekst "bride to be." Het maakt de woonkamer er nog kleurrijker op. Nora houdt erg van het verzamelen van Blond Amsterdam spullen. Dit Nederlandse merk met kleurrijke prenten is erg geliefd bij voornamelijk de vrouwelijke doelgroep. Nora heeft bijna alles verzameld wat er te krijgen is: een compleet servies, placemats, dekbedden en nog veel meer. Verder heeft ze bloemenbehang in zilver met wit op de muren. Zelf houdt Lea meer van een overzichtelijk interieur in wit met antraciet, maar ze bewondert Nora's stijl enorm. Het is zeker uniek te noemen. Haar aanstaande man Sebastiaan kan er mee leven. Als hij haar interieur had willen veranderen, had Nora dit wel geweten.

Gespannen staart Lea naar de telefoon. Nora moet er nu onderhand toch wel bijna zijn. Het is een ritje van vijftien minuten, maar ze had duidelijke instructies meegegeven aan Sebastiaan dat hij haar moest bellen, zodra ze op het punt stonden om weg te gaan. Lea kijkt rechts

van haar naar de tafel met lekkernijen. Iedereen heeft iets meegenomen: van gezonde hapjes zoals salade, wraps en fruit op een stokje tot zoetigheden met brownies en scones. De woonkamer is net een kakelend kippenhok. Dat heb je nou eenmaal met een grote vrouwengroep. Misschien wordt het tijd om iedereen alvast bij elkaar te roepen. Al reikend naar de salontafel, pakt Lea een glas en een theelepel. Ze loopt naar een centraal punt in de woonkamer en tikt deftig, alsof ze in een luxe restaurant staat, met de theelepel tegen het glas. 'Ahem' en ze schraapt haar keel. Langzaam draaien alle hoofden haar kant op en wordt het stil. 'Allereerst bedankt dat jullie je kostbare tijd wilden opofferen voor het vrijgezellenfeest van jullie goede vriendin Nora' zegt Lea alsof ze op een groot podium staat en een miljoenenpubliek moet toespreken. 'Ik ben blij dat jullie de eerste opdracht goed begrepen hebben en allemaal iets hebben meegenomen voor de high tea' vervolgt ze, al knikkend naar de tafel. Het voelt plotseling een beetje gek om met een hele groep in andermans woonkamer te staan. 'Zoals jullie wellicht weten, heb ik Sebastiaan erop uitgestuurd om Nora te ontvoeren. Het was echter niet de bedoeling dat hij haar zo lang zou ontvoeren.' Lea besluit er maar een grapje van te maken en kijkt ondertussen ongeduldig naar de klok. 'Ik verwacht echter dat hij elk moment kan bellen, dus laten we maar vast klaar gaan staan.' Ze zet het glas terug op tafel en gaat iedereen voor naar de hal. Gespannen en opgewonden volgt iedereen haar voorbeeld en zoeken ze een plekje in een van de aangrenzende kamers. Lea kijkt voor de zekerheid nog een keer op haar telefoon. Nog geen bericht van Sebastiaan. Hij moet nu wel snel bellen, anders staan ze straks uren te wachten. Iedereen begint ongeduldig te worden en het geroezemoes neemt weer toe.

Na wat een eeuwigheid lijkt te duren gaat haar telefoon over. Snel neemt Lea op. 'Sebastiaan, waar blijf je nou' sist ze. 'Sorry Lea' antwoordt hij gehaast. 'Mijn moeder stond erop om soep op te warmen. Ik had haar expres niet verteld over het plan, want ik was bang dat ze per ongeluk haar mond voorbij zou praten. Dit bleek achteraf geen goed idee. We hebben net de laatste hap doorgeslikt en staan op het punt om weg te gaan. Het is dan nog een kwartiertje rijden.'

'Soep' uit Lea uit frustratie. 'Soep?!' herhaalt ze vervolgens nog een

keer. Daarna zegt ze iets milder. 'Sebastiaan, iedereen heeft zijn best gedaan om hapjes te maken. Er staat hier een hele tafel voor de high tea.' Je kunt ook niets aan die mannen overlaten.

'Geloof me, ik heb alles geprobeerd, maar mijn moeder stond erop die soep op te warmen' fluistert Sebastiaan er zachtjes achteraan. 'O, ik moet gaan, Nora komt eraan.'

Voordat Lea nog iets kan zeggen, wordt de verbinding aan de andere kant verbroken. Het verbaast haar enigszins dat het Sebastiaan niet lukte om zijn moeder over te halen geen soep op te warmen.

Sebastiaan krijgt altijd wat hij wil. Met zijn universitaire achtergrond en baan als salesmanager is hij communicatief ontzettend sterk.

Linksom of rechtsom, hij krijgt vrijwel altijd zijn zin en denkt alles beter te weten. Lea schrikt op als haar vriendin Joëlle haar aantikt; 'Wat zei Sebastiaan?'

'Geen zorgen, ze zijn onderweg' zegt Lea met verheffende stem, zodat iedereen haar kan horen. 'Blijkbaar vond Sebastiaans moeder het een goed idee om iedereen van soep te voorzien. Ik hoop maar dat ze nog een plekje over heeft voor al onze gerechten.' Iedereen schiet in de lach. 'Nora en Sebastiaan zijn hier over vijftien minuten, dus wie in zijn broek plast van de zenuwen, kan nog snel gaan' zegt ze met een knipoog. Een kwartiertje later krijgt ze een bericht binnen op haar telefoon en leest dit hardop voor. 'Ze staan beneden op de lift te wachten. Is iedereen klaar?' vraagt Lea zowel gespannen als opgewonden.

'Ja' roept iedereen zachtjes in koor.

'Confetti klaar?' roept Lea, alsof ze de troepen van de landmacht commandeert.

'Ja' vervolgt iedereen weer. Ze houden allemaal hun adem in. Je kunt een speld horen vallen. Lea gluurdt door de lamellen in de keuken en vangt een glimp op van Nora en Sebastiaan. 'Actie' fluistert ze. Lea hoort de voetstappen naderen. De sleutel wordt in het slot gestoken. Langzaam draait de deurknop. Als de voordeur opengaat, laat iedereen de confetti knallen. De slingers en glitters vliegen in het rond. Werkelijk overal liggen gekleurde papiertjes. Nora schrikt zich helemaal een hoedje en blijft verstijfd in de deuropening staan. Haar gezicht wordt eerst lijkleek. Vervolgens begint ze hard te lachen. Ze draait zich om en slaat Sebastiaan met de folder die ze in haar handen heeft plagend op zijn arm. 'Jij, jij!' brengt ze uit. Nora draait zich weer

om naar haar vriendinnen. 'Jeetje, ik voel mijn hart bonzen in mijn borstkas' en ze drukt haar vrije hand op haar borst. 'Wat doen jullie nou hier?'

Lea stapt naar voren en geeft haar vriendin een omhelzing. 'Je dacht toch niet dat we je vrijgezellenfeest zouden vergeten! Je gaat morgen al trouwen! Ik hoop dat je in bent voor een dag vol verrassingen, want er is van alles gepland; te beginnen met een heerlijke high tea' en ze gaat haar vriendin voor in haar eigen huis.

2

Hoewel Nora stiekem best wel vol zat van de soep, wat ze natuurlijk niet durfde te zeggen, want iedereen had zo zijn best gedaan om van alles te maken, heeft ze toch haar best gedaan om van alles wat te proeven. Haar buik staat op ontploffen, maar ontspannen is er niet bij. Lea heeft net aangekondigd dat ze vaart moeten maken om op tijd te zijn voor de volgende activiteit die van start zal gaan bij het stadhuis van Rotterdam.

Nora is erg benieuwd naar wat ze gaan doen en hoe haar verdere dag eruit zal komen te zien. Stiekem had ze wel gehoopt dat haar vriendinnen een vrijgezellenfeest zouden organiseren, maar toen de weken verstreken, had ze niet gedacht dat het er ooit nog van zou komen. Groot was haar vreugde toen haar complete vriendenkring vanmiddag als verrassing in haar eigen huis stond. Wat een geluk dat ze in haar leven omringd wordt door zulke lieve familie en vrienden. Haar vreugde werd nog groter toen ze hoorde dat ze in Rotterdam blijven vandaag. Haar bruiloft is morgen al, dus ze wil enigszins op tijd naar bed om morgen fris en fruitig voor het altaar te verschijnen.

Nora kan bijna niet wachten. Na vier jaar is het eindelijk zo ver. Ze had niet gedacht dat Sebastiaan haar ooit nog zou vragen. Hij had altijd gezegd dat hij nooit wilde trouwen. Met weemoed denkt ze terug aan de dag van het aanzoek. Het was een stralende dag op het Spaanse eiland Mallorca. Ze hadden al een paar heerlijke vakantiedagen achter de rug; een ideale mix van luieren op het strand en het verkennen van de omgeving. Op hun vijfde dag zaten ze samen onder een deken op het strand te genieten van de zonsondergang. De zon kleurde steeds feller oranje. Vogels cirkelden in het rond en gaven een mooi silhouet in de lucht. Nora had haar hoofd op Sebastiaans schouder gelegd en barstte bijna uit elkaar van geluk. Opeens was hij opgestaan en richting de duinen gelopen. Ze was ervan uitgegaan dat hij nodig moest plassen. Na vijf minuten was hij teruggekomen met een rugzak en picknickmand. Nora had het geheel met verbazing gaande geslagen. Vol overgave had Sebastiaan haar toen ten huwelijk gevraagd. Al

snikkend had ze volmondig ja gezegd. In de rugzak bleek vervolgens een compleet uitgerust overnachtingspakket te zitten en zo hebben ze in een tentje op het strand de nacht doorgebracht. Het was allemaal heel romantisch. Het aanzoek voelde voor Nora als een bevestiging dat zij nu echt de enige was. In het begin van hun relatie had ze daar nog wel eens aan getwijfeld. Sebastiaan had een wilde reputatie en ze had zich vaak afgevraagd wat hij in haar gezien had. Sebastiaan is iemand die dagelijks sport, hierdoor gespierd is en er goed uitziet. Hij eet altijd gezond en is vrij ijdel. Zelf houdt Nora meer van het goede leven. Ze drinkt graag een glaasje en sporten is niet haar ding. In het begin van de relatie had ze Sebastiaan eens betrappt op vreemdgaan. Ze wist van zijn ruige verleden en dacht dat het een eenmalige terugval was. Nora had haar vriendinnen hier niets over verteld. Hij had haar gesmeekt hem terug te nemen en gezworen dat het een eenmalige vergissing was. Ze was zo verliefd. Sebastiaan was zo populair en hij koos voor haar. Het huwelijksaanzoek maakte aan de gedachten dat hij nog eens vreemd zou gaan definitief een einde. Morgen zou ze officieel mevrouw de Ruijter zijn. Tot die tijd wil ze vandaag van alle momenten genieten met haar vriendinnen.

Er zijn een aantal vriendinnen speciaal voor haar uit andere delen van het land gekomen. Nora vindt het heel leuk dat het vrijgezellenfeest in Rotterdam plaats vindt, zodat haar vriendinnen ook kunnen zien wat voor mooie stad het is. Ze houdt van Rotterdam en is er geboren en getogen. Zelf woont ze met Sebastiaan in een appartement op de Meent; midden in het centrum. Rotterdam werd een aantal jaar geleden nog een saaie en grauwe stad genoemd, maar de stad maakt nu enorme ontwikkelingen door. Het ene prachtige hoogstandje na het andere architectonische hoogtepunt wordt opgeleverd en nieuwe restaurants en cafés openen hun deuren. Je voelt de energie. Rotterdam bruist, is vernieuwend en vooruitstrevend. Niet voor niets is de toeristische slogan tegenwoordig "Make it Happen!"

Als Nora met de groep bij het stadhuis van Rotterdam aankomt, staat een vrouw met een bordje "Nora's vrijgezellenfeest" al te wachten. Lekker opvallend, denkt ze en schaamt zich een beetje, maar kan er ook om lachen. Zolang ze niet in een of ander gek pakje hoeft rond te lopen, zal het allemaal wel meevallen. Nora vertrouwt haar beste

vriendin Lea. Na twintig jaar vriendschap weet Lea heus wel dat ze niet in is voor hele opvallende of gekke toestanden. Wanneer de groep compleet is, geeft de gids haar een hoedje met lint waar in grote letters "Vrijgezel van de dag" op staat. De andere dames krijgen roze boa's om, zodat goed te zien is dat ze bij elkaar horen. De gids steekt van wal; 'Welkom vrijgezel Nora en vriendinnen. Hebben jullie tot nu toe een leuke dag gehad?'

Iedereen knikt instemmend en reageert enthousiast.

De gids vervolgt; 'Dat is mooi, dan gaan we zorgen dat de dag nog leuker wordt! We staan hier voor het stadhuis van Rotterdam. Hier zal Nora morgen haar jawoord geven aan Sebastiaan en dit vormt zodoende het ideale startpunt voor deze reis. Het stadhuis is een statig gebouw aan de bekendste straat van Rotterdam; de Coolsingel. Het stadhuis is gebouwd tussen 1914 en 1920 en een van de weinige gebouwen in Rotterdam die het bombardement in de Tweede Wereldoorlog hebben doorstaan. Er zijn vele unieke gebouwen en plekken zoals deze die jullie gaan ontdekken tijdens deze reis. Zo meteen splitsen we de groep op in tweeën. Elke groep krijgt een tablet voorzien van plattegrond met daarop tien fotopunten. Een onafhankelijke jury zal de foto's beoordelen op originaliteit. Jullie krijgen twee uur de tijd. Eén groep start bij punt een en de andere groep bij punt tien. We verzamelen vanavond om zeven uur bij bistro Pierre. Jullie mogen nu de groepen maken.'

Toen de verdeling was gemaakt, werd het startsein gegeven en gingen beide groepen op pad. De tablet begon in het team van Nora en Lea bij punt één. De rest van de opdrachten zouden later volgen als er een geslaagde foto met de tablet was opgeslagen.

Nora leest de introductie voor; 'Deze fotowedstrijd leidt je langs alle verborgen parels van Rotterdam. De route gaat van de gebaande paden af, zodat je de turbulente geschiedenis leert kennen, de moderne architectuur kunt ontdekken, langs onbekende musea komt en een bezoek brengt aan de beste restaurants en hipste clubs. De route brengt je tevens naar de haven van Rotterdam; de grootste van Europa. De stad staat bekend om de "aanpak" mentaliteit met veel ruimte tot experimenteren en ontdekken. Dit is de reden dat een aantal van Europa's beste kunstgalerijen hier zijn gevestigd, evenals innovatieve festivals en trendy clubs. Rotterdam biedt alles op het gebied van

kunst: van bekende kunstenaars in het museum Boijmans van Beuningen tot spontane exposities in tijdelijke ruimtes en "streetart." Aan jou de taak om de Rotterdamse mentaliteit over te nemen en deze ontdekkingstocht tot een succes te maken!

'Wow, dat klinkt goed' zegt Lea opgetogen. 'Misschien ontdekken we nog wat nieuws!'

Nora knikt enthousiast en vervolgt; 'Opdracht één. Loop vanaf het Stadhuis via de fameuze straat "Meent" richting de gezellige Oude Haven.' Nora kijkt op en zegt in Rotterdams accent; 'Nou, dan kennen we weer terug.' Iedereen lacht en ze vervolgt haar verhaal; 'Onderweg wacht jullie een aantal opdrachten. Opdracht één is binnen te stappen bij "De Ijssalon", een van de bekendste ijssalons van Nederland en om "een likje" te vragen. Vervolgens moet die persoon een vinkje zetten in de tablet als de taak volbracht is. Loop vanaf de Ijssalon door naar Café van Zanten. Bij mooi weer zit het terras hier helemaal vol. Een persoon naar keuze dient een tekst voor de vrijgezel op het bijgesloten T-shirt te zetten. Vervolg je weg via een van de nieuwste architectonische hoogtepunten, de Markthal, naar de Oude Haven. Tegenwoordig is dit een uitgaansgebied met vele kroegen, maar de eerste steiger werd hier al in 1350 aangelegd. Hier bevindt zich de eerste wolkenkrabber van Europa; het Witte Huis en een van de eerste bezienswaardigheden op het gebied van architectuur in de stad; de Kubuswoningen. De foto-opdracht luidt; maak jezelf zo groot mogelijk en de wolkenkrabber zo klein mogelijk.'

'Zo dat zijn aardig wat opdrachten.' Nora's vriendin Joëlle wrijft haar handen tegen elkaar, omdat ze zin heeft Rotterdam te gaan verkennen. Nora bergt de tablet op in haar tas. 'Laten we eerst maar eens naar de Ijssalon gaan. Iemand al trek?'

Lea maakt een gebaar alsof ze moet overgeven.

'Dat dacht ik al' grinnikt Nora. Ze zitten allemaal nog zo vol van de high tea dat een likje het enige is dat er nog in kan. Vol goede moed gaan ze op weg naar hun eerste opdracht.

3

De dag bleek een mengeling vol verrassingen. Na heel Rotterdam te zijn doorgelopen, hebben ze heerlijk gegeten bij restaurant Pierre. Een vrijgezellenfeest is echter niet compleet zonder bezoek aan een discotheek en zo zijn ze uiteindelijk allemaal in de Vrienden Live beland. Vanuit haar ooghoek, al wachtend op haar bestelling aan de bar, ziet Lea de bruid in spé luidkeels meezingen op “Kedeng Kedeng” van Guus Meeuwis. Alle spanning voor de naderende bruiloft loslatend, durft Nora zich op de dansvloer helemaal te laten gaan. Het deert de vrijgezel niet dat haar hoedje inmiddels op de zijkant van haar hoofd zit of dat ze een T-shirt draagt vol teksten van wildvreemde mannen. Nora lijkt in extase dat ze morgen het jawoord zal geven aan haar vriend Sebastiaan. Als hij haar nu eens kon zien!

Toen Nora en Sebastiaan net aan het daten waren, was Lea erg bezorgd geweest. Ze zag haar vriendin veranderen; van een sociale flapuit, leek ze ineens erg op haar woorden te passen en als Nora haar mening gaf, ging Sebastiaan er vaak tegenin. Natuurlijk heeft Lea dit wel eens aangekaart en haar best gedaan om Nora’s ogen te openen, maar haar vriendin wuifde dit meestal weg. ‘Ik ben gelukkig Lea,’ zei Nora dan en daarmee was de kous af. Lea wilde haar vriendin niet kwijt en het is niet aan haar om andermans levenspartner te kiezen. Bovendien snapt ze wel wat haar vriendin in Sebastiaan ziet. Hij is een knappe verschijning. Met zijn 1.90m, kort blond haar en donkerbruine ogen is hij een echte womanizer. Voordat hij een relatie kreeg met Nora, had Sebastiaan nogal een wilde reputatie. Hij heeft zijn jaren als single goed besteed. Vier jaar geleden wist Nora hem echter in te pakken en morgen wordt de liefde officieel bezegeld met een bruiloft. Toch blijft er iets vreemds aan Sebastiaan, al zal Lea dit voortaan voor zich moeten houden. Nora is gelukkig en daar draait het om.

De Vrienden Live is een ideaal café voor een vrijgezellenfeest. Op bierviltjes kun je opschrijven welk nummer je wilt horen en vervolgens speelt de band de gekozen nummers live. Tussendoor wordt de zaal in

groepen verdeeld, waarbij het beste meezingpubliek gratis bier krijgt aangeboden. In de vroege uurtjes neemt een dj op een podium in een groot bierblikdecor het over. Iedereen lijkt de tijd van zijn leven te hebben. Lea ziet twee meisjes van begin twintig die net iets teveel gedronken hebben, een groepje mannen dat een gesprek probeert te voeren, maar daar niet in lijkt te slagen, doordat een andere vriend in hun oor luidkeels aan het meezingen is en een wat oudere man schaamteloos turen naar al het vrouwelijk schoon. Wat is dat toch dat er in elk café of club waar ze komt, er altijd wel een of andere oude gek staat die nog denkt hip te zijn?

Lea is blij er weer even uit te zijn. Het irriteert haar nu al maanden dat ze geen sociaal leven meer heeft. Eigenlijk komt het erop neer dat ze het geluk van het leven een beetje is kwijt geraakt. Natuurlijk is het fijn dat iedereen naar haar en haar carrière opkijkt en het succes voelt goed, maar het levert haar niet meer zoveel energie op als verwacht. Ze is nu negenentwintig jaar. Zou ze niet gewoon moeten feesten net als andere vrouwen van haar leeftijd? Correctie, net als jonge meisjes, want had ze die party's niet al veel langer geleden moeten doen? Nu was ze te oud om de hele avond in een discotheek rond te hangen. Heeft ze niet gewoon haar jaren als twintiger vergooid? Waren dat niet de beste jaren om jezelf te ontdekken? Lea heeft het gevoel dat ze altijd voor de veilige weg heeft gekozen, het uitgestippelde pad, en dat het nu wellicht te laat is. Ze kijkt naar de vrijgezelligengroep. Nora, Joëlle en Macy zijn daarvan al jaren haar beste vriendinnen. Lea leerde Nora al kennen op de basisschool en ze zijn alweer meer dan twintig jaar bevriend. Het was dan ook geen toeval dat ze allebei voor de studie toerisme hadden gekozen. Daar hebben ze Macy en Joëlle leren kennen.

Lea verlangt ineens terug naar de studententijd. Het was vier jaar hard studeren, maar tevens een fijne tijd. Niemand had nog verplichtingen. Aan het eind van de dag ging je nog even samen de stad in, een borrel drinken of napraten over de dag. Op school was het relatief simpel. Daar werden de doelen in je leven voor je bepaald. Het halen van goede cijfers en je diploma was het belangrijkste in het leven. Daar deed je goed je best voor en je zorgde dat je dit bereikte. Ze dachten alles van de wereld te weten en het anders te gaan doen dan hun

ouders die saai kantoorbanen hadden of thuisbleven voor de kinderen. Nee, zij zouden carrière maken en op zoek gaan naar een goed betaalde droombaan. Geen genoegen nemen met minder. Maar wat is daarvan terecht gekomen? Het is alweer acht jaar geleden sinds ze zijn afgestudeerd. Wat vliegt de tijd. Na hun studie toerisme zijn ze allemaal een andere weg in geslagen. Nora kreeg bij toeval een aanbieding om voor een trouworganisatie te werken. Van het een kwam het ander en inmiddels is ze een succesvol wedding planner. Haar bruiloft is morgen bij haar collega's in goede handen. Macy ontdekte al snel dat ze binnen het toerisme niet de gewenste carrière kon maken die ze in gedachten had en dat het lang niet zoveel verdiende. Ze heeft nu een baan gevonden in de verzekeringssector die ze meer voor lief neemt dan dat ze er echt plezier aan beleeft. Joëlle is de enige die nog in het toerisme werkt en echt blij is met haar baan. Misschien heeft zij het nog wel het beste voor elkaar met haar toerismebaan en gezinsleven met twee kinderen, ondanks dat ze dit altijd saai vonden tijdens hun studie. Zelf weet Lea niet of ze tevreden is met haar leven nu. Na hard werken heeft ze carrière gemaakt en is ze eventmanager bij een groot bedrijf. Ze dacht altijd dat succesvol zijn haar gelukkig zou maken. Nu is ze bijna dertig en blijkt ze toch wat passie te verliezen. Lea twijfelt de laatste tijd vaak of ze niet haar vleugels moet uitslaan om te kijken wat er nog meer is weggelegd voor haar. Soms trekt het leven zo aan je voorbij. Je wordt elke dag wakker door de wekker, rent naar je werk, kijkt 's avonds nog een programma op de bank, je valt in slaap en de volgende dag herhaalt dit zich weer. Soms is er het gevoel dat je zo veel meer uit je leven kunt halen.

Lea schrikt op uit haar overpeinzingen als ze haar vriendin Macy wanhopig ziet wenken. Ze staat hier natuurlijk alweer veel te lang met de drankjes. Zich een weg banend door de menigte, loopt ze naar de vrijzelligengroep en deelt de zojuist gehaalde drankjes uit. Lea vangt nog net het laatste gedeelte van het gesprek tussen haar vriendinnen op; '...en hij lijkt mij echt een oprechte man' fluistert Joëlle met een zelfvoldane grijns in de groep. 'Zijn naam is Antonio, hij is Italiaans en brandweerman en hij lijkt mij echt iets voor jou.' Joëlle geeft Macy een vriendschappelijk stootje op haar arm.

Lea begrijpt ineens waarom haar vriendin Macy zo wanhopig signalen naar haar stond af te geven. Voordat Macy echter tegen kan stribbelen,

wenkt Joëlle al naar Antonio en staat hij binnen een mum van tijd naast hen. Joëlle stelt Macy aan Antonio voor. 'Dit is nou Macy waarover ik je vertelde; mijn vriendin, negenentwintig jaar, assistent manager bij een verzekeringskantoor in Rotterdam.'

Lea ziet Macy naar Antonio kijken met een blik vol schaamte. Typisch haar vriendin. Joëlle probeert Macy al jarenlang te koppelen, alhoewel Macy haar vriendin wel honderd keer heeft verteld dat ze liever single is. Toch wordt elke jongen die maar een beetje iets voor haar kan zijn, van de straat geplukt en aan haar voorgesteld alsof ze een liefdadigheidsproject is. Antonio steekt beleefd zijn hand uit. Macy schudt zijn hand. De jongen lijkt met zijn lichtbruine haar en donkerbruine ogen zo uit een aflevering van Gossip Girl te zijn gelopen.

'Wat een beeldschone verschijning ben jij' en Antonio strijkt met zijn vinger zelfvoldaan over Macy's wang.

Macy slaat zijn hand, iets harder dan verwacht, van zich af. Hij is blijkbaar gewend elk meisje zo voor zich te winnen met zijn knappe looks. Dave Roelvink is er niets bij. 'Ook leuk om jou te leren kennen, maar volgens mij moet je iemand anders hebben' en ze wijst naar een meisje dat hem vanaf de zijkant met open mond aan staat te staren. Antonio kijkt om en vervolgens weer naar Macy. Hij haalt zijn schouders op en loopt naar het meisje. Zachtjes fluistert hij iets in haar oor. Hij herhaalt hetzelfde trucje door over haar wang te strijken. Dit keer lijkt zijn tactiek beter te werken. Nog geen twee seconden later zijn de twee verwickeld in een heftige zoensessie.

Macy heeft genoeg gezien en kijkt naar haar vriendinnen. Allen barsten ze in lachen uit. Joëlle kijkt een beetje beteuterd. 'Ik dacht nog wel dat hij echt iets voor jou zou zijn!'

Macy schudt haar hoofd, maar moet toch wel weer lachen om de goede bedoelingen van haar vriendin. 'Ik weet niet waar je deze mannen vandaan haalt, maar ze zijn zeker niet goed genoeg voor mij.' 'Normaal ben je toch nooit zo moeilijk?' Joëlle slaat snel een hand voor haar mond, omdat het er rotter uit kwam dan ze bedoelde.

'Zo, jij bent lekker bezig. Waar doel jij precies op?' en Macy geeft Joëlle een kleine, maar sportieve duw tegen haar schouder. 'Je weet wat ze zeggen over Italianen en maten...'

Lea en Nora proesten het uit. Joëlle kijkt verbaasd. 'Nee, wat dan?' Macy, Lea en Nora kijken elkaar aan, wachtend wie van hen het eerste

antwoord zal geven op Joëlles vraag.

‘Ze zijn niet voor niets zo klein. Heb je zijn handen niet gezien? Dat zegt vaak al genoeg’ giert Macy het uit. Macy is blij om single te zijn. Ze vindt het veel te burgerlijk om nu al te settelen. Haar vriendin Joëlle is echter al jaren gelukkig getrouwd met haar man Bryan. Joëlle ziet het liefst een man bij al haar vriendinnen. Het is een van haar weinige slechte eigenschappen. Joëlle doet het uit liefde, want ze heeft altijd het beste met iedereen voor. ‘Laten we het maar gewoon bij een ouderwetse vriendinnenavond houden. Kom op, meezingen!’ en Macy zingt de begintonen van het refrein “Love me just a little bit more” van de Dolly Dots. Haar vriendinnen vallen in en zingen de rest uit volle borst mee.

Met een flinke kater wordt Lea een paar uur later wakker. Ze kijkt onderzoekend om zich heen en realiseert zich dat het de dag van Nora’s bruiloft is. Naast haar liggen Nora, Joëlle en Macy nog te slapen. Met zijn vieren hebben ze overnacht in het nabijgelegen Citizen M hotel. Het leek Lea leuk om met zijn vieren een kamer te delen, voordat Nora als getrouwde vrouw door het leven zal gaan. Het Citizen M is een uniek hotel. Je waant je voor je gevoel in een huiskamer. Het hotel kenmerkt zich door minimalisme op de kamers, maar voorziet de gasten wel van alle luxe. Zo is er een regendouche, een moderne televisie en een kingsize bed. Verder zijn de ramen van plafond tot vloer, waardoor je een mooi uitzicht hebt op de Oude Haven of de Markthal. Het vrijgezellenfeest was erg geslaagd. Na de hele avond gedanst en gefeest te hebben, waren ze rond half twee ‘s nachts in het hotel. De ceremonie staat voor vanmiddag gepland, dus ze kunnen het nog even rustig aan doen.

Lea’s keel voelt droog aan en ze vergaat van de dorst. Voorzichtig glipt ze haar bed uit om de anderen niet wakker te maken. Ze kan zich vaag herinneren dat ze gisteren op de gang een waterkoeler zag staan. Aangezien het best fris is, pakt ze haar badjas van het badkamerhaakje en glipt de gang op. Het is een lang gangenstelsel. Het tapijt van het hotel voelt zacht aan onder haar voeten. Het was haar gisteren helemaal niet opgevallen dat er iconen van Rotterdam op het tapijt staan. Ze ziet de Euromast en de Erasmusbrug. Snel loopt ze verder. Waar stond die waterkoeler nou ook alweer? Lea slaat de hoek om, de

volgende gang in. Ineens hoort ze stemmen. Snel verbergt ze zich achter een zuil met een grote vaas, want ze wil liever niet gezien worden in haar badjas met haar piekende haar alle kanten op. Voorzichtig kijkt ze om het hoekje van de pilaar. Een hoteldeur staat op een kier. Ze hoort een mannenstem zeggen; 'Dat was lekker schatje.' Proestend verbergt Lea haar gezicht in haar badjas. Wie zegt zoiets? De deur gaat verder open en ze kan het niet laten voorzichtig te gluren. Een blondine met extensions en rode nepnagels stapt naar buiten. In haar hand houdt ze zilveren Jimmy Shoo pumps vast. De vrouw kust de man in de deuropening hartstochtelijk. De man pakt met zijn handen het gezicht van de vrouw vast. Zo blijven ze innig verstrengeld staan. Lea's nieuwsgierigheid is gewekt en ze probeert een blik te werpen op de man. Ze tuurt en tuurt, maar kan geen gezicht ontdekken. Eindelijk loopt de blondine weg en vangt Lea een glimp op van de man. Ze kijkt nog eens goed en weet niet wat ze ziet! Snel duikt ze weg achter de vaas en zakt van ongeloof door haar hurken. Nee, dit kan niet waar zijn! Verstijfd blijft ze zitten. Eigenlijk wil ze niet nog een keer kijken, maar ze moet het doen om het zeker te weten. Ze leunt voorover en al steunend op handen en knieën kijkt ze nog een keer om het hoekje. Al turend bekijkt ze de man in zijn witte linnen broek, waarbij zijn overhemd nog half uit zijn broek hangt. Vervolgens kijkt ze weer naar zijn gezicht. Het is hem echt.

Lea voelt alle emoties door haar lijf jagen. Ze wil gillen, huilen, boos zijn en bovenal wegrennen. Wegrennen, dat is wat ze nu moet doen. Terug naar de kamer waar haar vriendinnen nog van niets weten en heerlijk liggen te slapen. Het is gewoon een boze droom. Veel te gehaast probeert ze op te staan. Ze verliest daarbij haar balans en een luid kabaal volgt. Lea verstijft van schrik als de vaas van de zuil af valt en uiteen spat. De man komt haastig vanuit de deurpost naar haar toe gerend. Ze maakt zich klein in de hoop dat hij haar niet zal zien. Dit blijkt een onmogelijke opgave. Als ze er echt niet meer onderuit kan, kijkt ze vanaf haar hurken naar boven, recht in het gezicht van de man. 'Ben je in orde, hebben de scherven je'... zijn adem stokt als hij haar ook herkent.

Zwijgend kijken ze elkaar aan.

Lea kan niets uitbrengen. Er bestaat geen twijfel.

'Lea wat doe jij hier?' vraagt hij op bijna dwingende toon.

‘Dat kan ik beter aan jou vragen’ bitst Lea terug. Ze kijkt recht in de ogen van Nora’s verloofde.

Sebastiaan knippert, lijkt even uit het veld geslagen, maar probeert zich te herpakken.

Ongelofelijk denkt Lea. ‘Wat heeft dit te betekenen?’ Dat laatste zegt ze hardop.

Sebastiaan kijkt haar enigszins vertwijfeld en in tweestrijd aan. Hij weet niet hoeveel ze gezien heeft. Misschien is het nog niet te laat om een leugentje om bestwil te verzinnen, maar hij kan nu duidelijk boosheid op haar gezicht aflezen.

‘Komt er nog wat van’ snauwt Lea naar hem.

Sebastiaan haalt diep adem en vervolgt; ‘Luister het is niet wat je denkt.’ Hij kan zichzelf wel voor zijn kop slaan. Had hij niets beters kunnen verzinnen? Natuurlijk was het wel wat zij dacht, maar wat kon hij anders zeggen? Gespannen wacht hij Lea’s reactie af.

‘Dat is alles wat je te zeggen hebt?!’ schreeuwt Lea nu uit van boosheid. Haar ogen spuiten vuur. ‘Hoe lang is dit al aan de gang?’ Na al die jaren, had ze nu toch wel gedacht dat Sebastiaan veranderd was. Hij is verloofd nota bene! Hoe zal Nora reageren als ze hoort dat haar vriend het bed deelde met een andere vrouw de nacht voor haar bruiloft. Ze zal er kapot van zijn. O nee, hoe moet het met de bruiloft? Alles is al betaald. De hapjes, drankjes, catering, versieringen...

‘Luister’, zegt Sebastiaan. Met zijn vingers strijkt hij door zijn haar terwijl hij nadenkt. ‘Ik bleek gisteren ook een vrijgezellenfeest te hebben. Het liep een beetje uit de hand. Het klikte’, voordat hij verder kan gaan, onderbreekt Lea hem door te zeggen; ‘Tussen de lakens zeker’.

Sebastiaan kijkt haar aan. ‘Zeg alsjeblieft niets tegen Nora. Het heeft niets te betekenen. Ze zal er kapot van zijn.’

‘Nogal wiesdes, jullie zijn verdomme al een eeuwigheid samen.’

Sebastiaan kijkt op zijn horloge. De tijd begint te dringen. Hij heeft nog maar een paar uur om dit recht te zetten. ‘Luister Lea, ik wil nog steeds met Nora trouwen. Mijn gevoelens voor haar zijn niet veranderd. Ik heb een stomiteit gedaan, dat is alles.’

‘Zo leek het anders niet toen je de blondine net kuste’ siste Lea. ‘Weet je dan niet hoe verliefd Nora op je is? Voel je totaal geen schuldgevoel?’

Sebastiaan pakt Lea’s handen vast, zodat ze nergens heen kan. ‘Ik

houd van Nora en wil haar niet kwijt. Alsjeblieft, zeg niets tegen haar.' Met een schuin hoofd kijkt hij Lea aan. Hij ziet de vertwijfeling in haar gezicht.

Lea denkt na. Wat moet ze nou doen? Nora is altijd heel gelukkig geweest met Sebastiaan. Hoe vaak heeft ze niet gezegd dat hij de man van haar dromen is. Was het echt een eenmalig ongelukje van Sebastiaan? Is het wel aan haar om tussenbeide te komen? Maar dan had Sebastiaan de mysterieuze blondine toch niet zo vaarwel gekust? Moet ze hem geloven? Moet ze hem de kans geven het zelf op te biechten? Of moet zij de boeman zijn door het Nora te vertellen? Duizenden vragen schieten door haar hoofd. Ze kijkt Sebastiaan aan en maakt een beslissing. 'Ik geloof niet dat je genoeg om Nora geeft om de bruiloft door te laten gaan. Je moet haar de keus geven of ze met je verder wil gaan of de bruiloft af wil lassen. Wel wil ik je de kans geven om het hele verhaal zelf te vertellen, maar dan moet je dat wel voor de bruiloft doen' en ze wringt zich los uit Sebastiaans stevige greep. Sebastiaan fronst en zegt na lang nadenken; 'Goed ik zal het Nora vertellen. Waar is ze eigenlijk?'

'Nora bevindt zich in kamer 438, net als Joëlle en Macy.'

'Ze is hier?' vraagt Sebastiaan geschokt. 'Ik dacht dat ze bij haar ouders zou overnachten?'

'Dat heb je dan mis.' Lea draait zich abrupt om en loopt weg. Ze kan Sebastiaans blik niet langer verdragen. Als ze eraan denkt dat haar vriendinnen nu nog heerlijk liggen te slapen en totaal geen benul hebben van het kwaad dat zich boven hun hoofden afspeelt, draait haar maag zich om.

4

Ademloos kijkt Nora naar zichzelf in de spiegel. Wat een transformatie. Na uren van voorbereiding, waarbij haar haar is gevlochten en opgestoken, haar make-up is aangebracht en ze in haar jurk is gehesen, is eindelijk het moment daar. Haar jurk is adembenemend. Het model is voorzien van Swarovski steentjes op het korset en daaronder een taps toelopende rok. De jurk loopt tot haar nek, maar heeft een opening rondom haar wulpse borsten; niet ordinair, maar sexy. Het geheel wordt afgemaakt met een kleine sluier die achter haar aan zweeft.

Wanneer Nora stiekem de trouwzaal in kijkt, ziet ze dat bijna alle stoelen volledig bezet zijn door familie en vrienden. Er is een grote opkomst, maar dat was te verwachten. Sebastiaan komt uit een rijke familie en iedereen is van heinde en verre gekomen om de bruiloft bij te wonen. Ook haar ouders zitten vol trots in de zaal. Ze zijn het voorbeeld voor een perfect huwelijk. Nora is altijd met veel liefde opgegroeid, maar wel volgens de oude stempel. Haar vader was haar moeders eerste vriend en haar moeder heeft haar altijd op het hart gedrukt voorzichtig te zijn met haar eigen lichaam en het te beschouwen als een tempel. Over seks en vriendjes werd nooit gesproken. Wat dat betreft is ze preuts opgevoed.

De entourage is helemaal naar wens. In de trouwkapel van het Rotterdamse stadhuis zijn de stoelen aaneengeregeng met zachtpaarse linten. De vazen vol prachtige rozen bevatten lichtpaarse strikken en het licht is precies zo gedempt dat het geheel zeer romantisch aandoet. De trouwambtenaar staat aan het einde van het gangpad al te wachten. Alles ziet er werkelijk tot in de puntjes verzorgd uit. Haar collega heeft uitstekend werk geleverd.

Nora wist als klein meisje al precies hoe haar bruiloft eruit moest komen te zien. Samen met Lea kon ze vroeger uren fantaseren over de ideale bruiloft. Het voelde echt als een droom toen de baan van wedding planner op haar pad kwam. Maar waar is Lea eigenlijk? Nora had haar vriendin sinds vannacht niet meer gezien. Was ze misschien naar huis gegaan om zich op te frissen? Net als ze haar telefoon wil